

No. 10. }

Oktober 1883.

{ 9de Aargang.

Troen.

Paa den lange Livets Vej,
 Hvor de verte: Fald og Sæde,
 Et jeg lærte: Hvor der ei
 Børnes Tro, er ingen Glæde.

Den er som et Vingepar,
 Vøfter os med glade Sange
 Op mod Himlen, lys og klar,
 Over Jordens Kløfter trange.

Den er som en Hængebro
 Med en Afgrund paa hver Side;
 Har du ei din Barnetro,
 Maa din Fod i Dybet glide.

Den er som det dybe Hav
 Paa de mange tusind Favne,
 Bærer os fra Død og Grav
 Til den yndigste af Havne.

Tro da Herrens Ord! Det ei
 Regtes dem, som derom bede.
 Har du Tro, da hver din Vej
 Vil den hellige og frede.

Efter C. Bredsdorff.

Piccolo Paolo.

En Historie fra Alperne.

(Forts. fra forr. No.)

Min Familie blev meget forbausset, da jeg kom til dem med Paolo; men saa snart de hørte hans Historie, vare de strax enige om at være venlige mod ham; og mine Søstre glædede ham med at tiltale ham paa Italiensf. Han fik en ny Dragt for at kunne være en passende Ledfager for mig paa min Rejse, og, skjønt han saaledes saa mindre malerist ud, var han dog nu fuldt saa net og ordentlig som før. Du han selv syntes om Forandringen, ved jeg ikke; men han var allfor taknemmelig til at gjøre nogen Indvending.

Inden vi reiste, maatte jeg aflægge mit Vidnesbyrd i Retten mod Marco Tadino, der, da flere Vidner fremtraadte imod ham, blev dømt til tre Maaneders Straffearbejde; men han fik dog her Velvilje til med rasende Forbitrelse at tilhvipte mig: "Vi mødes igjen, og jeg vil have Hevn."

Den følgende Dag drog jeg afsted med min unge Ledfager, der bestemt erklærede, at han vilde være min Tjener, og han var ogsaa en flink liden Page; thi, skjønt hans Herre havde sørget for, at han ikke havde lært Engelsk, kunde han meget godt gjøre sig forstaaelig paa Fransk. Efter at have tilbragt nogle Dage i Lyon, besøgte vi de maleriske smaa Byer Nix og Chambery og nærmede os nu de mægtige Bjergkæder, som adskille Frankrig fra Norditalien. Foran os kvejsede Mont Cenis, og tilvenstre havde Mont Blanc allerede længe taarnet sig op i Horisonten. Paolo kunde ikke tilbageholde sin Jubel, da han gjenkjendte sit Fædrelands Bjerge. "Nu ere vi der snart, nu ere vi der snart," raabte han den ene Gang efter den anden; "jeg skal snart omfavne Fader og Moder, og hvor ville de takke Dem, fordi De har bragt mig hjem." Jeg maa for Øvrigt tilstaa, at jeg nærede en liden Frygt for, at hans Forældre ikke vilde blive saa glade ved at se ham vende tilbage uden de forventede Rigdomme.

Ledfaget af en voksen Fører — jeg turde dog ikke betro mig alene til Paolo, der kun

kjendte den nærmeste Omegn af sin Faders Hytte — gjennevandrede vi nu de mest storartede Landskaber. Der var uhyre Bjerge med snebækkede Toppe, stumrende Vandfald og brusende Strømme, grønne Dale, hvis Sider vare klædt med Bog og Balsød og høiere oppe med Furu og Gran, dybe Kloster og svimlende Afgrunde. Førerens havde lovet mig, at vi skulde naa Bellinos Hytte inden Aften; men han havde forregnet sig, Solen gik ned bag Bjergene, da vi endnu vare noget borte fra dem; men nu kom Stjernerne frem paa den mørkeblaa Himmelhølvning, og Halomaanen kastede sit eventyrlige Skjær over Landskabet. Tilfids naaede vi Kanten af en Klippe, ned ad hvilken der slynge sig en liden Sti, der førte til en stille Bjergsø. Paa den modsatte Side hævdede Bjergtop sig ved Bjergtop, mellem hvilke en Isbræ straaledede i Maaskinnet, medens en Mur af mørke Klipper gik ned til Søen. En Strøm af den smeltede Sne faldt over dem ned i Søen, og Bladstet hørtes tydelig gennem den stille Natteluft.

"Der er det, Signore," udbrød Paolo ude af sig selv af Glæde, idet han pegede ned paa en liden Hytte, foran hvis Dør man kunde skjelne en mandlig Stikkelse, medens en liden Kvæghjord græsede omkring den. Isden brændte muntert inde paa Arnestedet og skinnede gennem den aabne Dør ud paa Klipperne og hjalp os at finde Fodfaste paa den snevne Sti. Paolo, der her godt kjendte Veien, hjalp mig et Stipke ned ad Klippen; men nu kunde han ikke længer styre sig; han fór ned, raabende: "Fader, Moder! Eders Piccolo Paolo er kommen tilbage!"

Den Stikkelse, jeg først havde bemærket, kom frem og løb hen imod Drengen, og nu kom ogsaa en kvindelig Stikkelse ud af Hytten, og jeg saa snart paa deres kjerlige Modtagelse, at jeg ikke behøvede at have nogen Befymring for, at han ikke skulde være velkommen. De toge nu ogsaa venlig imod mig, og jeg modtog deres hjertelige Tak for den Tjeneste, jeg havde vist deres Søn. De vare fattige og fuldkomne uvidende om, hvordan det gaar til i Verden; derfor havde de ladet

Drengen rejste ud for at prøve sin Lykke; senere havde de nok faaet en Mistanke om, at det var galt; men de havde ingen Midler havt til at sætte sig i Forbindelse med ham.

Saa godt de kunde, redte de et Natteleie til mig i sit tarvelige Hjem, og, skjønt jeg savnede alle tilvante Bekvemmeligheder, sov jeg dog trygt, til Morgenen brød frem, og jeg gjorde mig rede til at drage afsted.

Ved Afskeden lagde jeg en liden Sum, bestemt til Paolo, i hans Faders Haand, og han udbød: "Tusend, tusend Tak, det er dobbelt saa Meget, som vi nogenstunde ventede, han selv kunde have fortjent, og Tak for Alt, hvad De har gjort for ham." Ogsaa hans Moder kom hen og trykkede hjertelig min Haand, idet hun sagde: "Vi ville bede for Dem hver eneste Dag, og Gud vil lønne Dem for, hvad De har gjort mod min Dreng." Deres Taknemmelighed gjort mit Hjerte godt; men hvad hun sagde om at ville bede for mig, brød jeg mig den Gang ikke videre om.

Paolo fulgte mig et Stykke paa Bei; det gjorde ham uensynlig ondt at skilles fra mig, og tilsidst sagde han med et bekymret alvorligt Ansigt: "Signore, vogt Dem for Marco Tadino; jeg er vis paa, han vil gjøre Alvor af sin Havn, hvis han kan. Kom ikke i Dalen Puira, som han vist vil vende tilbage til, hvis han bliver fordreven fra England." Jeg smilede af min lille Bens Advarsel; ung, kraftig, uafhængig, som jeg var, mente jeg overhovedet ikke at have Noget at frygte.

Nogle Aar efter vandrede jeg atter med Mandfelen paa Ryggen og Stoffen i Haanden gennem de mægtige Alper, som adskille Piemont fra Savoyen. Da jeg havde et godt Kort, talte Sproget flydende og desuden troede nogenlunde at kjende Bei, havde jeg ingen Fører; jeg mente nemlig at være i Nærheden af Bellinos Hytte, hvor det var min Hensigt at aflægge et Besøg. "De skal gennem Dalen Puira og over flere farlige Steder, før De kommer dertil," sagde en Bonde,

som jeg spurgte om Bei; "men I Englændere synes jo at holde af at vove Halsen."

Beivet saa imidlertid godt ud, og jeg tænkte nok, at jeg ene kunde naa Maalet. Et Bjergpas kom jeg over og steg ned i Dalen paa den anden Side; jeg antog, det var den, Bonden havde nævnt; at jeg før havde hørt dens Navn, tænkte jeg ikke paa. Mange vilde Bjergtoppe hævede sig nu foran mig, og jeg vidste ikke, hvilket Pas jeg skulde vælge; jeg tænkte netop paa, om jeg skulde gaa hen i nogle Smaahuse og spørge om Bei, da jeg i det Samme saa en høi Mand med en Stof i Haanden komme mig imøde. Ham henvendte jeg mig da til, og da han vendte sig for at svare mig, forekom det mig, at hans Ansigt var mig bekendt; han mødte imidlertid mit Blik med Ligegyldighed, og jeg tænkte, jeg havde taget fejl.

"Hvorhen ønsker De at komme, før Natten bryder frem?" spurgte han. Da jeg sagde ham, at Bellinos Hytte var mit Maal, kom der et eget Udtryk i hans Ansigt, og han betragtede mig nøiere.

"Gaa et Stykke lige frem," jagde han, "og drei saa til venstre gennem en Kløft, hvor De vil se et Vandfald. Saa vil De snart opdage en Sti, som vil føre Dem rundt om Bjerget, og Nedstigningen vil da være let."

Jeg takkede ham og gik videre, idet jeg grundede paa, hvor jeg havde seet det Ansigt før, da det pludselig faldt mig ind: "Skulde det være min gamle Bekendt, Marco Tadino?"

"De kunde dog maaske tage fejl af Veien," blev der i det Samme sagt bag ved mig. "Vil De tillade mig at være Deres Fører, saa skal jeg sørge for, De sikkert naar Deres Bestemmelsessted?" Det var han, der var vendt tilbage, og han talte saa høfligt, at jeg følte mig overbevist om, at min Formodning var falsk; jeg kunde desuden ikke uden at fornærme Manden afflaa hans Tilbud, hvorfor jeg takkede, og vi gik videre sammen.

(Fort.)

Pigen og Fuglen.

Hun strævede behændig lidt Væter omkring,
 Da kom de alle skyvende i hurtige Sving.
 Paa hendes Haand en satte sig saa tillidsfuldt
 hen,
 Thi hun var deres gode, jortrolige Ven.

Lad dette Billed' tale og til dig dette Ord:
 "Bær ogsaa god mod Dyrene, naar du bliver stor!
 Væstyt dem og bevar dem for Sult og for Nød!
 Forvold ei ved din Haardhed nogen Skabnings
 Død!"

Min Bedstemor.

Nei, sliĝ en Bedstemor som min
 Fjndes ei, hvordan er din?
 Du ingen har, hvor det var ilde!
 O, hvor det var ilde!

Hun er ser og ferti Nav,
 Jeg var netop ser igaar,
 Saa vi kunne trives sammen,
 Kunne trives sammen.

Hun fortæller Gventyr,
 Snart om Drolb og Stogens Dyr,
 Snart om Konger og Prindsesser,
 Konger og Prindsesser.

Af Papir hun klipper Ko,
 Heste, Hane, Saa og So,
 Som endog kan staa paa Vordet,
 Som kan staa paa Vordet.

Stilles Dyresloften tæt,
 Om jeg blæser noksaa net,
 Bliir der Liv i Allesammen,
 Liv i Allesammen.

Ja, min Bedstemor er ferm,
 Kan sin Bog fra Pern til Pern;
 Og saa sliĝ som hun kan strikke,
 Sliĝ som hun kan strikke.

Haanden ryster, Traaden gaar,
Strømpen var kun kort igaar,
Fælskes snart i Laaen sammen,
Snart i Taaen sammen.

Hun kan synge Salmevervs,
Tælle lige til halsojers,
Kanske endog noget længre,
Kanske noget længre.

Nei, sliq Bedstemor som min,
Kindes ei, hvordan er du?
Du ingen har, hvor det var ilde!
O, hvor det var ilde!

Norsk Sang.

Sønnen i rette Tid.

I Søverrig var efter dette Lands Skik en gammel Skolelærer bleven indskaldt til Seminariet, hvor han i en skriftlig Opsats skulde gjøre Rede for de Erfaringer, han i sin Tjenestetid havde gjort. Han var en ærlig enfoldig Mand, af Haandværk egentlig Smedker, men underviste derhos om Vinteren Byens Børn i, hvad han selv kunde. Efter at han nu fra Morgen til Aften havde skrevet paa sin Opsats, indleverede han følgende:

"Jeg bor i en liden By, fem Mil fra nærmeste Jerubane, halsojette Mil fra nærmeste Stad. Reisende kommer der aldrig til os, lige saa lidt som Kviser. Det Blad, hvori Regjeringens Kundgjørelser indrykkes, læses af Nogle hos Lensmanden, naar de om Søndagen besøge Kirken, der ligger en Mil borte; men det er ikke ret Mange, der gjøre det. Derfor har jeg ikke kunnet gjøre mange Erfaringer i min Tjenestetid; men en kan jeg dog omtale. To Sødsfende, en Gut paa fire og en Pige paa fem Aar, legede for nogle Aar siden ved Aaen nedensfor Møllen og jatte sig tilsidst i et Kar, der stod i Vandet for at tættes. Ved Børnernes Bevægelser begyndte Karret at drive og fulgte langsomt med Vandets Løb helt ud i Søen, hvor Aaen har sit Udløb. Ingen havde seet, hvad Børnene foretog sig, og først om Aftenen savnede man dem. Forældrene og Naboerne søgte forgæves efter dem til langt ud paa Natten, og tilsidst troede man, at Børnene

maatte være omkomne. Men deres Moder var en from Kvinde, hun skreg ikke og jamrede ikke, uagtet hun var ligbleg af Angst, men hun "gik ind i sit Kammer og lukkede sin Dør", og man hørte hende her af og til tale høit til Gu, som Jagen saa. Og tilsidst kunde hun sige sit Amen i Troens Overbevisning.

Men tidlig om Morgenen næste Dag opdagede nogle Fiskere et Kar, som drev omkring midt ude paa Søen, og de fandt deri begge Børnene sovende; de bragte dem hjem til de ængstede Forældres store Glæde. Men Fiskerne og alle Folk i Byen forstode meget godt, hvorfor Herren havde ladet komme over Børnene en saa dyb og fast Søvn, der varede hele Natten, og i hvilken de vare blevne lullede ved Karrets sagte og jevne Bevægelse paa Vandet, inden de kom ud paa Søen. Thi havde de været vaagne, saa havde de i sin Angst og Uro ikke kunnet holde sig stille i det usikre Fartoi, og det var sikkert kærtret med dem, om Egeværten var blevet det Mindste forstyrret. Samme Dag sang Børnene ved Morgenbønnen i Skolen den Salme:

Vi takke dig saa hjertelig,
O Gud og Fader fære,
At vi paa Legem og paa Ziel
Saa vel bevared' ere,
Hær dog, at i denne Nat
Vi sov saa trygt og rolig oje.

Derefter fortalte jeg om Stormen paa Søen, som den Herre Jesus havde stillet, og endelig om de to Børns Frelse, hvis Moder sad i Skolestuen med Børnene paa sit Skjod. Derpaa sang vi Alle: "Nu talfer Alle Gud", og under hele Salmen hørte man tydelig Moderens Stemme, indtil mod Slutningen; da begyndte hun at græde, og alle Børnene med hende, saa at jeg alene maatte synge det tredie Vers. Og denne har været den vigtigste Begivenhed i hele min Tid som Skolelærer."

(Norsk Søndagsbl.)

Er du hovmodig over dine Klæder?

"Mamma", sagde August Werner en Dag, "da Adolf og jeg og Rudolf Mejer vare ude og legede i Gaarden iaften, kom Erik Spencer og vilde ogsaa være med; men vi sendte ham bort, og det hurtigt, og jeg tror ikke, at han snart vil komme igjen".

"Hvorfor gjorde I det, August?" spurgte Moderen.

"Fordi han har saa stygge Klæder. De ere lappede med forskjellig Slags Løv overalt, saa at de ligne mere et Lappelæppe end Klæder. Alfred bad ham gaa hjem og skaffe sig en bedre Jakke, inden han viste sig blandt hæderlige Folk, og Rudolf spurgte ham, i hvilket Land man brugte saa forunderligt sammensatte Klæder. Han svarede ikke et Ord, men sprang sin Vej det forreste, han kunde."

"Er Erik Spencer en uartig Gut?" spurgte Moderen. "Pleier han at lye eller slaas eller tale stygge og uanstændige Ord?"

"Nei, det gjør han ikke", forsikrede August. "Jeg ved ikke noget Dødt om ham; men vi kunne ikke lege med en Gut, som er saa daarlig klædt. Der er store Huller paa hans Halshat, og hans lappede Trakke er saa altsfor stor til ham, saa at man godt kan se, at den er gjort til en Anden. Han gaar for det meste barfodet, og naar han ikke gjør det, har han et Par fillede Sto paa sig."

"Bed du, August, hvorfor Erik ikke er saa velklædt som du og Alfred og Rudolf?" vedblev Moderen.

"Jeg antager, at hans Moder er saa fattig, at hun ikke kan kjøbe nogle nye Klæder til ham", svarede August.

"Ja", gjenlog Fru Werner, "hans Moder er en fattig Enke, som maa arbejde hele Dagen og en god Del af Natten for at skaffe dagligt Brød til sine syv Børn. Hendes Mand døde for tre Aar siden uden at efterlade den mindste Arv til dem; den stakkels Erik maa allerede arbejde for sit Ophold, og det er meget ubarmhjerligt af

Eder at afvise ham paa den Maade. Tænk dig, at du havde været i hans Sted, vilde du da have synes om at blive behandlet saaledes?"

"Men fattige Gutter bør lege med andre fattige Gutter og ikke med dem, som ere bedre klædt", vedblev August.

"Det var ikke Svar paa mit Spørgsmaal", afbrød Moderen ham; "jeg tror, at du helst vil slippe at besøge det, fordi din Samvittighed vidner imod dig. Men sig mig da: Hvem tror du da har skabt den lille Gut, som du var saa ufærlig imod idag?"

"Det har naturligvis Gud gjort; Han har jo skabt alle Mennesker", svarede August lidt mindre dristigt.

"Ja, Gud har skabt baade dig og Erik Spencer. Men paa samme Tid, som Han gav dig et vakkert, hyggeligt Hjem og pene Klæder, gav Han ham kun et lidet Kvistkammer og nogle Pjalter til at skjule sig med. Dig har Han forsynet med rigelig Føde, men Erik derimod maa mange Gange savne det Nødvendigste og maa gaa sulten tilfængs. Hvad bør du nu gjøre? Hovmode dig herover, eller med Tak til Gud erkjende de Fordele, du har, fremfor Erik? Bør du foragte ham, fordi han savner, hvad du har, eller bør du søle Deltagelse med ham og søge at lindre hans Nød? Da du jagede den stakkels Gut bort fra Eders Legeplads, havde han ingen grøn Gaardsplads at gaa til, og ingen Lege at more sig med en Stund. Du har kanske ogsaa drevet ham til at søge uartige Gutters Selskab, som let kunde forlede ham til Synd. Tænk paa dette, min Søn, og tænk ogsaa paa, hvorledes den Herre Jesus vilde have forholdt sig, om Han havde været med paa Legepladsen. Han vilde ikke have vist den stakkels fattige Gut bort. Han vilde meget mere ved Venlighed og Kjærlighed søgt at formilde hans Lidelser og aabne hans Hjerte for den himmelske Kjærligheds Lys og Varme."

August stod nedslagen og taus foran sin Moder; men denne aabnede Bibelen og læste flere Steder for ham, der tale om den Herres Jesu Idmyghed og Sagtmodighed,

samt om Hans hulde Hjertelag mod de Fat-
tige og Ringe, som tog sin Tilflugt til Ham.
August angrede bittert sin uventlige Op-
førel. bad Herren om Forladelse derfor samt
om Renjelse i det Blod, der renses fra alle
Synder og aftor alle Pletter. Den næste
Dag opsogte han ogsaa Eric Spencer
og sagde ham, at han herefter gjerne maatte
deltage i Legene ude paa Gaardspladsen.

Ville I ogsaa, kjære Børn, slaa op nogle
Vers i det nye Testament, der især tale om
den Herre Jesu Nymyghed og Mildhed?
Det vil være Eder en Hjælp i mange Til-
fælde at erindre dem.

Høstfang.

Mel.: Op Alle, som paa Jorden etc.

Dybt hælder Naret i sin Gang,
Snart ødes Eng og Lund.
Farvel med al din Lyft og Sang,
Du forte Sommerstund!

Snart sukker Vinterstormens Nøst:
"Alt visner og forgaar!"
Lad visne kun, jeg ved en Trøst,
Som ligefuldt bestaar.

Lad Solen korte af sin Vej,
Og Ratten vore til!
Guds Bølsbes Arm forfortes ei,
Hans Visdom gaar ei vilb.

Lad gulne hvert et Blad paa Kvist,
Lad falne alle Straa!
Guds Kjærlighed, jeg ved forvist,
Dmiskjites ikke saa.

Jeg ved, hvor Glæden har sit Hjem,
Naar øde Mark staar hvid:
Hint Frydefor fra Bethlehem
Jorstummer ingentid.

Jeg ved, hvor Haabet grønes da,
Naar Alting falmer her:
Min Frelsers Træ paa Golgatha
En evig Krone bær.

Lad synke kun med Løvetis Jald
Hver Markens Blomst i Nød!
Min Tro paa ham bevare skal
Eit frijste Hjerteblad.

Han lover mig en evig Vaar
Trods Vinterstorm og Død;
Thi Livet frem af Graven gaar,
Som Kristus gjennembrød.

E. J. Boye.

Svar

paa en "en nem Beregning" i No. 8:
Hans Zimmerglad havde 56 Skilling, da han
sød paa Stenen og talte sine Penge.
Rigtig opløst af E. H. H., Glasgow, Wis.

Svar paa Spørgsmaal i No. 8:

Sømmets Hoved kan Intet nemme;
Sladdertasten kan Intet gemme;
Hjelmens Buks har ei mindste Blad;
De Gamles Tænder sees sjelden paa Mad.

Oplosning

paa Gaaden i No. 8:

Munden, Tænderne og Tungen.

Rigtig opløst af J. N. J., Kindred, Dac.;
S. G. N., Roland, Minn.; J. M. H.,
Carlisle, Minn.; N. N., Ettrick, Wis.; C.
B., Richland Co., Dac.; J. B. M., Volk
Co., Wis.; J. J. B., Black Hammer, Minn.;
A. H. H., Utica, Wis.; J. S. S., Elon,
Iowa; C. A. D., Utica, Wis.; W. N. S.,
Belmond, Iowa; B. J., Mariabahl, Kansas;
C. H. H., Glasgow, Wis.

Kvitteringer.

Til Hedningemissionen er sendt Kas-
serer Erball fra Mrs. Joran Jelland ved
Pastor A. Nygaard \$2.15.

Til Waisenhuset i Wittenberg er
sendt Past. Homme fra Past. Kroeg en Kollekt
af Søndagskolebørn i Baldwin \$4.80.

J. B. Frich.

Børneblad

9de Aargang.

Prijen er fremdeles 35 Cents pr. Expl.
Vore Agenter, der tage Bladet i Pakter
og selv holde Ravneliste, tilstaa vi derimod
for det hermed forbundne Arbejde og Udgifter
følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
— 10—49 — 25 " —
— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 8, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Æbrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.